

Αν και δεν θεωρείται πιθανό να καταδικαστεί ο τέως πρόεδρος των Η.Π.Α., καθώς απαιτούνται τα 2/3 της Γερουσίας, γεγονός που σημαίνει ότι οι δημοκρατικοί θα χρειαστούν την ψήφο 17 ρεπουμπλικάνων γερουσιαστών, τα στοιχεία που συγκεντρώνονται, τον καταδικάζουν στη συνείδηση κάθε λογικού Αμερικάνου πολίτη.

Συγκεκριμένα, τον θεωρούν

«αποκλειστικά υπεύθυνο για τα γεγονότα στο Καπιτώλιο»

διότι

«υποκίνησε ένα βίαιο πλήθος να επιτεθεί στο Καπιτώλιο των Ηνωμένων Πολιτειών»

και

«η βούλησή του να παραμείνει στην εξουσία με κάθε κόστος συνιστά προδοσία ιστορικών διαστάσεων»,

έτσι,

«κάλεσε τον όχλο στην Ουάσινγκτον, υποδαύλισε τη φρενίτιδα των οπαδών του και τους έστρεψε σαν γεμάτο κανόνι προς το Καπιτώλιο».

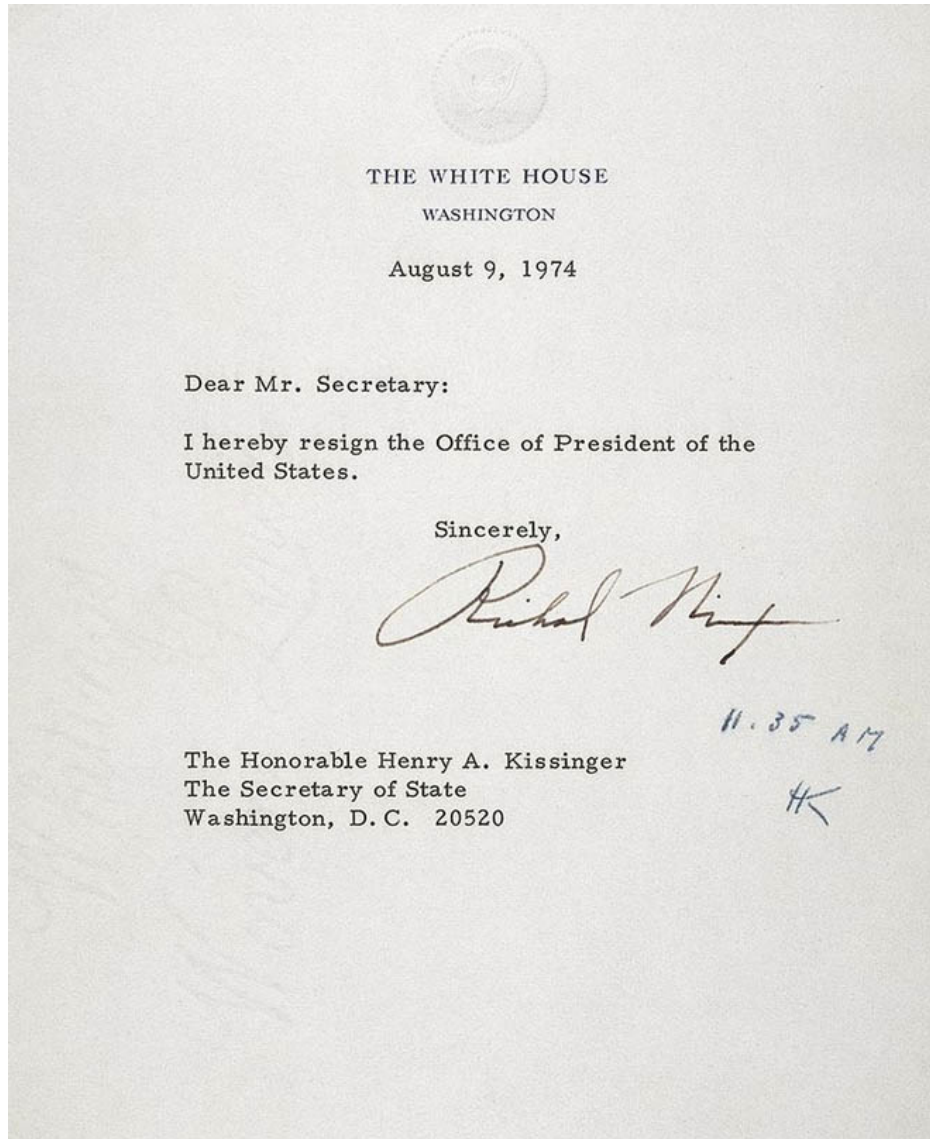
Μια κακή περίοδος για τις Η.Π.Α. και τον πλανήτη τελείωσε με ακόμα χειρότερο τρόπο και το πιο επικίνδυνο από όλο αυτή την κατάσταση είναι ότι γίνεται μια απόπειρα, να εξισωθεί η οποιαδήποτε λαϊκή επιθυμία ή απαίτηση ή κινητοποίηση με την επίθεση στο Καπιτώλιο. Δεν χρειάζεται πολύ φαντασία για το που μπορεί να οδηγήσει μια τέτοια εξίσωση.

Έτσι, κάτω από αυτές τις συνθήκες η αποχώρηση από το Λευκό Οίκο του Richard Milhous Νίxon την Παρασκευή 9 Αυγούστου του 1974, μοιάζει με μια πολύ καθωσπρέπει κίνηση, άλλο θέμα αν η ντροπή σκίαζε όλη την Αμερική.

Η ντροπή εκείνη δεν είχε να κάνει μόνο με την πολύκροτη υπόθεση Watergate, αλλά και με τον τρόπο που προσπάθησε ο πρόεδρος και οι πιστοί αξιωματούχοι του να κλείσουν, να σκεπάσουν το θέμα, να φιμώσουν τον Τύπο και να χειραγωγήσουν την δικαιοσύνη.

Που βρήκε τα κουράγια ο παραιτηθείς πρόεδρος να σηκώσει τα χέρια του σε έκταση και να σχηματίσει με τους δείκτες και τους μέσους δακτύλους του το V της νίκης, όπως ο W. Churchill όταν έδινε θάρρος στους Βρετανούς, μόνο ο ίδιος ξέρει.

Ανερμήνευτο ακόμα κι' αυτό το πλατύ χαμόγελο που συνόδευε την τελευταία του παράσταση στο προαύλιο του Λ.Ο. μπροστά το ελικόπτερο που τον απομάκρυνε, λες και είχε καταγάγει κάποιο θρίαμβο, αφού είχε υπογράψει την επιστολή παραίτησης (αριστερά).

Έτσι την ίδια μέρα ορκίστηκε πρόεδρος, G. Ford, μέχρι τότε αντιπρόεδρος και μάλιστα μη

αιρετός, αφού χρίστηκε αντιπρόεδρος στην θέση του παραιτηθέντα S. Agnew, παιδί Έλληνα μετανάστη. Ο Σπύρος Αναγνωστόπουλος ήταν ο 39ος αντιπρόεδρος των Η.Π.Α. και ο μόνος στην ιστορία του τόπου που αναγκάστηκε να παραιτηθεί υπό το βάρος των κατηγοριών για δωροδοκία που προέκυψαν κατόπιν αποκαλύψεων στελεχών κατασκευαστικών εταιρειών.

Στη νομική εξέλιξη της υπόθεσης, η κατηγορία περιορίστηκε σε φοροδιαφυγή, την οποία δεν αντέκρουσε. Δυο χρόνια πριν την παραίτησή του είχε επισκεφτεί την Ελλάδα και την ιδιαίτερη πατρίδα του πατέρα του τους Γαργαλιάνους Μεσσηνίας, την εποχή παντοδυναμίας του στρατοκρατικού καθεστώτος της Αθήνας. Επ' αυτού έκανε και ένα πολύ ενδιαφέρον κινηματογραφικό σχόλιο, γλυκόπικρο και όμορφο ο Κώστας Καπάκας με την ταινία του, *Urania*.

Κι έτσι από εκείνη την Παρασκευή 9 Ιουλίου του 1974 έως τον Ιανουάριο του 1977 ο G. Ford ανέλαβε την ηγεσία των Η.Π.Α. ως 38ος πρόεδρος. Ήταν ο μοναδικός μη αιρετός στην σύντομη ιστορία της χώρας. Όσοι τον αντιπολιτεύονταν έλεγαν ότι δύσκολα μπορούσε να κάνει δυο πράγματα μαζί. Ως εκ τούτου, έλεγαν, πως όταν μασούσε τσιχλα και ταυτόχρονα περπατούσε, σκόνταφτε.

Ένα μήνα μετά την ορκωμοσία του έδωσε χάρη για τα πιθανά εγκλήματα που είχε διαπράξει ο παραιτηθείς R. Nixon. Διεκδίκησε την προεδρία στις εκλογές του '76, όπου ηττήθηκε. Συμβολή στην ήττα είχε και η χορήγηση χάρης στον Nixon. Παρέδωσε κανονικά στον νικητή των εκλογών J. Cartter, πράγμα που δεν κατάφερε να κάνει ο Trump. Αν και σε αυτό το θέμα, τη δόξα της πρωτοτυπίας έχει Έλληνα πρωθυπουργός, από τον Ιανουάριο του '15.